

Hjemstavn og verdens port.

At sognepræst G. N. Mundbjerg.

Overskriften er en linie fra en af de fædrelandssange, der blev sunget for en generation siden. Mon ikke det er en almindelig iagttagelse, at der ikke synges mange fædrelandssange i vor tid. Det nationale har mistet noget af sin betydning, Danmark er blevet medlem af E. F., i vore ferier rejser vi til alverdens lande, tyske turister dominerer aldeles det danske sommerland, større åbenhed og tolerance præger ungdommen.

Men vil det da sige, at vi er ved at miste vort særpræg som folk? Er dansk blevet reduceret til at være et reklameslogan: danish bacon, danish design?

Hvad vil det sige i dag at være dansk? Jeg tror, at det mere end noget andet er et spørgsmål om at være bundet til sin hjemstavn, at have rod i en egn og dens slægter. Det er vel ikke udtrykt bedre, end Jeppe Aakjær gør det:

*Hvad var vel i verden det fattige liv
med al dets fortærende tant,
om ikke en plet med en dal og lidt siv
vort hjerte i skælvinger vandt!
Om ikke vi drog fra det yderste hav
for bøjet og rynket at stå
og høre de kluk
de mindernes suk
fra bækken, vi kyssed som små!*

Vi er først for alvor blevet fattige, menneskeligt, folkeligt, kulturelt, hvis denne bundethed til en egn, til en slægt er gået tabt.

Der bliver gjort anslag mod denne hjemstavnsfølelse gennem kolde hjerners ringeagt for alt, hvad der er småt, sådan som det er kommet til udtryk i storkommuner, nedlæggelse af de småskoler, zoneinddelinger. Vi er nogenlunde heldigt stillede her hos os, at vi er en lille storkommune; vi har stadig fornemmelsen af, at vi i større eller mindre grad kommer hinanden ved; egnens person- og stednavne (de fremmede gade- og vejnavne til trods) siger os noget.

Vi skal værne om denne vor hjemegn. Her er det Egnshistorisk Forening for Thyholm og Jegindø finder sin berettigelse.

Vi ønsker ikke at være en flok støvede originaler, der sidder og nørkler med antikviteter for vor egen fornøjelses skyld bare. Der er et videre sigte med fornøjelsen.

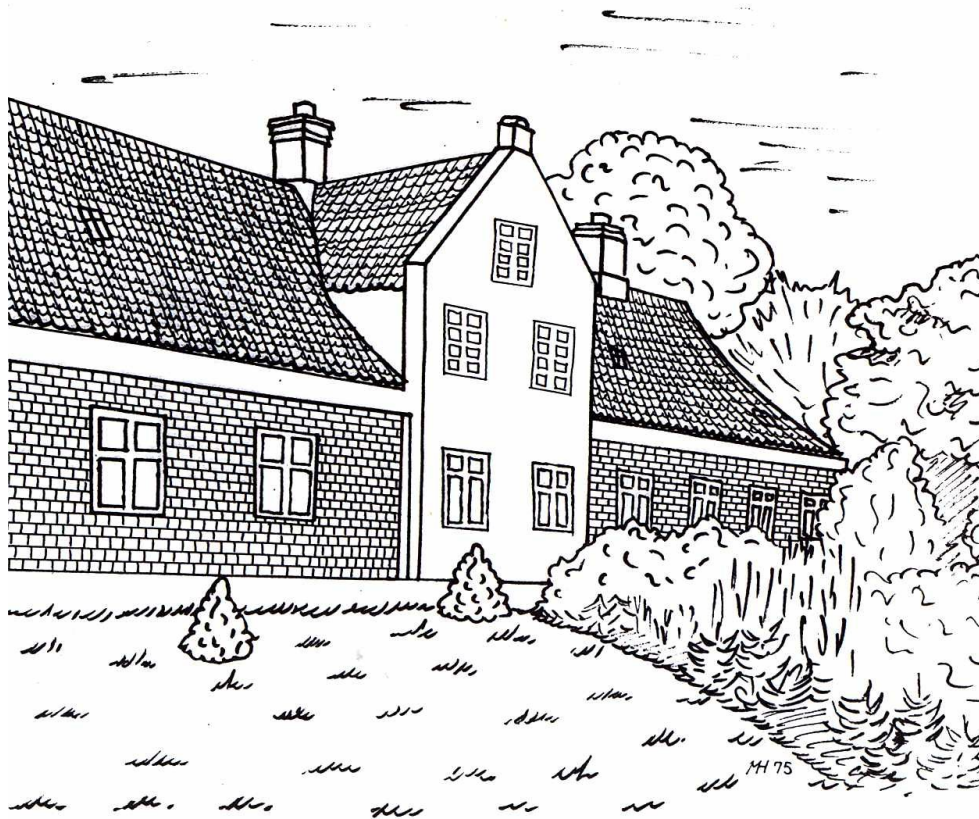
*Vi søger slægtens spor i stort og småt
i flinteøksen efter harvens tænder,
i mosefundets smykke, plumpt og råt,
i kirkens kvadre, lagt af brede hænder.*

*Hvert skimlet skrift, hver skjoldet alterbog
har gemt et gran af slægtens ve og våde;
nu skal de røbe mig, hvad vej jeg drog,
og løfte mig en flig af livets gåde.*

Hjemstavn er »verdens port«. Der er et moderne samfund, hvor vi skal fylde vor plads; vore unge skal uddanne sig, nogle vil rejse ud, skabe sig et navn måske, andre vil slå sig ned her mellem »Limfjordens vand«. Men hvor vi end bor, og hvad vort virke end er, så er det en indre styrke at høre til - i et hjem, en slægt, i en egn, en hjemstavn.

Det er vort ønske, at dette årsskrift, der forhåbentlig er det første af mange følgende, må tjene dette formål.

G. N. Mundbjerg.

Tegning af »Sturhuset på Hindsels«, set fra haven.